

MIKSZ

Móri Amatőr Irodalmi és Képzőművészeti folyóirat

Mór, II. évfolyam 1. szám 2010. október

Simek Valéria

MŰLT

Hallgatással vert idő.
Magasból szétfolyt tintafolt...
Letörölhetetlen múlt,
kék tóként itt ragyog.

Körötte jegenyék
csurgatják szoprán
magasságuk az alt mélybe.
Árnyékuk ráég az út tüzére.

Mähr Zoltán: Pihenés

Herbákné Sipos Valéria: Bajor hegyek

Abonyi Ria: Anyóka

Négele Jánosné: Szőlőfa (gyöngyfantázia)

Udvardy Béláné: Nyírfás

Simon Edit: Pihenés

Biróczy Ibolya: Mandala

Berta Mária: Csuhek

ELŐSZÓ

Tisztelettel üdvözljük Önt abból az alkalomból, hogy a Móri MIKSZ művészeti közösség, a MIKSZ újság immár második számát készítette el. Öröm számunkra, hogy a magyar kultúra egyik forrásvidékén, Móron 2007 óta folyamatosan van irodalmi- és képzőművészeti folyóirat. A korábbi újságszámok (a Móri Kristály c. alatt) Mór honlapján (www.mor.hu) megtekinthetők. Arra kérjük Önt, hogy elolvasás után próbálja megfogalmazni e lapról kialakult véleményét! Az eddigi visszajelzések, őszinte kritikák igazi erőt adtak, adnak nekünk, a szerkesztőknek, szervezőknek. Elsősorban kinek ír, rajzol, fest a megszállott, nyughatatlan ember? Természetesen önmagának, hisz az írás, festés stb., mind-mind egy-egy magányos kaland. A megfogalmazott gondolatok, alkotások lehetnek akár maradandó értékűek is. De senkit ne keserítsen el, ha nem halhatatlan, amit leírt! A fontos az, hogy üzenete legyen a máának és a jövőnek is. Tisztelettel kívánunk minden kedves alkotótársunknak, minden olvasónknak jó egészséget, és békés időtöltést a meg-hitt olvasáshoz.

A MIKSZ újság szerkesztősége

Máhr István

CSÁKBERÉNYI KÉP

Elbújtak most a vén hegyek,
nehéz ködök mögé.
Fagyott hó alatt pihennek süketen.

Magukra húzták a szürke nagy eget,
mint a takarót a fáradt, beteg gyerek.
Kémények kósza füstjét kócolják a szelek.
Felkapják, pörgetik, táncolnak vele.

Nagyharang kondul a csendben,
hangja az utcára hull,
s a hófedte házak között lassan gurul.

Folberth Béla

ADJÁL SÍRT IS

Adtál ágyat
Adjál sírt is!
Ott, hol lelkem
Örült, sírt is.

Nuszpl Zsolt

KIBONTAKOZÁS

A legapróbb
molekuláktól
kiindulva
kialakul
az elképzelhetetlen
tapasztalások
láncolata,
mely
valami teljesen új
gyönyörűséget
hoz
a létezésbe.

Ez a folyamat
minden csoda
legmagasabb szintű
tündöklése.

Ha ez
mindenki elméjébe
belecsírázik,
akkor
a lehetőségek
végtelenné válnak.

S a lehetőségek
végtelenné válása
felemel
téged
a megvalósulásba!

Szabó Edit

SÓHAJTÁS

Tétován tovaring
a nyár a féltekén.
Meggattan a burok
az érett gesztenyén.
A fák aranylón,
barnán hulló levelét
már az őszi szél kotorja.
Fürtöktől roskadó tőkék
merengnek még
a nyár melegén.
De lent a mélyben,
a dombok alján
úgy gubbaszt már
a nyárutóra szálló
őszi köd
„a piszmogó reményt
is elorozva”.
S úgy fogy ki
fényéből a nyár,
mint a szerelmek
csillogását kíséri a sóhaj,
míg terjed a szívek
mélyét megrakó
maró rozsdá.

Udvardi János

AZ ÉLET ÉRTELME, AVAGY BECSÜLJÜK MEG AZ ÖREGEKET!

60 fölött, amikor az ember rádöbben arra, hogy már lefelé ballag a nagy hegyről, talán benőtt már a feje lágya is, hogy élettapasztalatainak birtokában elgondolkozzon a végső kérdésekről, az élet értelméről.

A mérleg, amit ezen a hideg téli éjszakán a magyar életről vonhatunk, cseppet sem tűnik szívdérítőnek. Miért van az, hogy ebben a kis országban a férfiaknak talán a fele sem éri meg a 60 évet? A még élők, férfiak és nők közül pedig nem kevesen, bizony csak mímelik az életet: betegségekkel küszködnek, melyek főként lelki eredetűek, reménytelennek, kilátástalannak, sötétnek látják az életüket: sajnos, nem a hit, remény, szeretet hármass csillagzata vezérli sok-sok magyar testvérünket!

Ezekhez az emberekhez szeretnék szólni, velük szeretném megosztani töprengéseimet.

Higgyék el, életünk soha nem reménytelen! Az évek elszállhatnak, de Isten kegyelme bármikor felemelhet bennünket, ha nem zárkózunk el előle, és akkor hirtelen, mint egy hatalmas éjszakai villám fényénél megvilágosodnak majd előttük életük új távlatai, új, igazi értelme.

Ne gondoljunk semmiféle bigott vallásosságra, csak arra, hogy az emberi lélek olyan bonyolult, titokzatos és kimeríthetetlen, a Weöres Sándor-i értelemben vett belső univerzum olyan végtelen, hogy lelkünk kagylójában egy apró porszem bármikor elindíthatja a gyöngyszem kifejlődését, a pozitív, életigenlő energia felgyülemelését.

Ne feledjük Szofoklész gondolatait: „*Sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi csodálatosabb.*” *Szécsi Margit pedig így fogalmazott: „Úgy néztem magamra mindig, ahogy csodára nézni illik, csodára, az ember fiára, szemibe hulló hajára.”*

Gyötrelmes volt az újkori magyar történelem, a huszadik század világháborúkkal, diktatúrákkal, borzalmas országcsönkítással terhes Golgotája. A magyarság azóta is fogy, de tradíciói, kultúrája, erkölcsi, lelki muníciója olyan mélyen gyökerezik, hogy minden mélypontra, a nemzethalál, a szolgaság fenyegető rémét megpillantva, képes talpra állni. Külső és belső ellenségeink nemcsak a földünket vették el, hanem hitünket, önbecsülésünket is célba vették. Ez utóbbiakat azonban bármikor visszaszerezhetjük, vagy megerősíthetjük, hiszen „*nem sokaság, hanem lélek, s szabad nép tesz csuda dolgokat*”. Népünk erkölcsi megújulása olyan összefogást, lelki megerősödést, ellenállhatatlan tetterőt hozhat számunkra, amellyel kivívhatjuk az igazi szabadságot.

Mindig is voltak nagy tudósaink, művészeink, még politikusaink is, akik számára haza volt minden előtt, és a magyar parasztság is szorgalmas és erkölcsös volt, amíg el nem orozták tőle a hazáját és hitét a keletről ránk hozott ember-telent diktatúra hatalomra éhes szálláscsinálói. Tudatosítsuk végre történelmünk tanulságait, kövessük Szent István, Rákóczi, Széchenyi, Madách, Kölcsey, Vörösmarty, Ady, Illyés, József Attila, Nagy László vagy Márai Sándor erkölcsi útmutatását. Ők bizton segítenek nekünk abban, hogy kisimuljanak lelki redőink, hogy agyunk és szívünk megújuljon és új, eleddig soha nem érzett energiákkal telítődjünk!

Ma is nagyon sok kiegyensúlyozott, becsületes, derűs, alkotó ember él közöttünk, Nagy László szavaival élve: „*a tisztesség csillaga*” ma sem jár árván, de ők szerények, „*fecseg a felszín, hallgat a mély*”.

Százezerszámba élnek ők, az örökké szépek, akik öregségükre megfáradtak, de szeretetben, bölcsességben, nyitottságban kiteljesedtek.

A hazának, a politikusoknak sokkal gyakrabban kellene segítségül hívniuk ezen emberek bölcsességét, élettapasztalatát, megvesztegethetetlen erkölcsi érzékét, hiszen ők még abban a hitben nőttek fel, hogy a becsületes munka, a család- és hazaszeretet, egyszóval az emberség az élet alapja, és ha ezt feladjuk, a vesztünkbe rohanunk.

Ők ösztönösen megvalósították, vérükben hordozták azt, amit nagy költőink oly sokszor, oly szívbe markolóan megfogalmaztak:

„*Ne légy szeles,
Bár munkádon más keres,
Dolgozni csak pontosan, szépen,
Ahogy a csillag megy az égen,
Úgy érdemes.*”
/József Attila/

„*Vadság itt ne nőjön úrrá,
Nehogy, ki szülőjét rúgná,
Vitéz lehessen.*”
/Nagy László/

„*Hass, alkoss, gyarapíts,
S a haza fényre derül.*”
/Kölcsey Ferenc/

„*Ne félj te a sorstól,
Én se félek mélyek a mi kútjaink,
S mennyi ér tölti fel újra.*”
/Nagy László/

Mondhatná valaki, hogy ez mind nagyon szépen és fennköltén hangzik, de hát nem születik mindenki hősnek, költőnek vagy egyéb kapa-kasza-kerülőnek.

Tóth Árpád szavai szerint viszont:

„...a vér, s könny modern özönvízbe vetve,
...szörnyű sors a sok szegény emberhajóé.”

A mai felbolydult világban bizony nem könnyű kiegyensúlyozott, derűs, boldog emberként megmaradni. Ehhez meglett emberként rendbe kell tennünk lelkünket, át kell gondolni a világhoz való viszonyunkat, le kell számolni egyéni és kollektív bűneinkkel.

A szörnyű 20. század sok honfitársunknak az életét is elvette, másokat nyomorba taszított és az elszenvedett lelki gyötrelmek nem egy utód korai halálában is tetten érhetőek. A diktatúra szétrobbantotta az évszázadok alatt kialakult életrendet, munkamegosztást, közösségi erkölcsöt, lelki egyensúlyt, és miután „szétszűllött a csillagok égi kertje” /Nagy László/ ránk tört a civilizáció. Kétségtelen a technikai haladás, de ez önmagában nem boldogít, ha az ára az elidegenedés, az erkölcsi és kulturális hanyatlás. Az emberi értékek helyébe egyre inkább a gyűlölködés, a pénz- és hatalomvágy lépett. Emberpróbáló időköt élünk, de hát melyik kor nem ilyen volt? Embervoltunk, emberi méltóságunk azt diktálja, hogy ne adjuk meg magunkat se a hatalmas bánatnak, se bármilyen „dögvész-országnak” /Nagy László/, hogy az élet célja a küzdelem. Életének kulcsa mindenkinek a saját kezében van. Fel kell venni a harcot a bennünk élő ördöggel. Tekintetünket az örök dolgokra kell irányítani. Minden ember kialakíthatja magában az embertársai iránti feltétlen szeretetet. Ha ez vezérli, akkor tudni fogja, mi a szív-öröm, akkor örömet fog találni a másokért végzett értékteremtő munkában. Ha mindig adunk, akkor kapni is fogunk. Meglepődve fogjuk tapasztalni, hogy egyre-másra omlanak majd le az embereket elválasztó falak, hogy egyre jobban lerövidül az út „lélektől lélekig”. Rájövünk arra, hogy minden emberben van jó, a néha feltörő rossz előidézőjeként pedig magunkat fogjuk azonosítani. Megértjük, hogy az embereket nem is lehet rosszra és jókra osztani, és csak rajtunk múlik, hogy a jót hozzuk ki embertársainkból. Így lehet eljutni nem csak a családi és kisközösségi, hanem a nemzeti, sőt globális testvériség érzéséhez. Minden ember megtalálhatja a benne rejlő tehetséget, és ha ezt saját maga és mások javára ki tudja bontakoztatni, akkor máris sínre került az élete. Ezen az úton haladva, a nemzet gazdasági gyarapodása sem fog elmaradni. Ezzel a gondolkodásmóddal elérhetjük, hogy mindig újabb távlatok nyílnak számunkra, kiteljesedhet emberségünk, életünkbe beköltözik a „piros, tartós öröm” /Ady Endre/

Január van, a természet jéggé fagyott „hóvihar tombol, de mi tudjuk: január, február, itt a nyár!”

Ne féljünk tehát, hiszen „testvéreink vannak, számos millió!” Máris új reményt tölthet a szívünkbe Ady Endre hamarosán újra megtestesülő igazsága:

„Március van, s határtalan az élet!”

Kuba Tímea

INFORMATIKUS A KEDVES

Márkus Miklóst hoztam néktek
Tudom, hogy most nagyot néztek,
Mit keres itt ez az ember,
Kultúrkörben, nem tévedt el?

Informatikus a szentem
Verset igen ritkán ment el.
Mindig tele a winchester
Ily dolog ott nem férhet el.

Tímeának vágya lobban,
Imígyen szól izgatottan
Hagyj már kicsit bitet, s bájtot
Rám csatlakoztasd pendrive-od!

Édes drága kicsi szívem
Új a gépem, azt hekkelem
Büszkeségem, ékem nékem
Száz aranyra sem cserélem.

Légy egy kicsit türelemmel
Friss a driver, telepítem.
Három pont nulla a verzió
Ezt szetapolni csudajó.

Szép szemed, ha rám nevet
Csak netkamerán nézem ezt
Csózkod, mint az édes sörbet
Beragadt a billentyűzet.

Cyber l'amur ilyen volna
Azért nem bánja azt Tímea
Nincs sok gondja kedvesével
Jámbor fajta, sosem vész el.

Máhr István

ZÖLD ÁLOM

Szétfolyó csendben
Elnyúlok én
A lágyan morajló erdő
zöld tengerén
zöldellő lelkeim
smaragd szemekre gondol
álmot kovácsol
karcsú asszonyokról.

*Ulrich Éva***BOLDOG AZ...**

Emlékszem, mikor megláttalak,
Az akác virágzott,
Feléd vitte szerelmem,
Feléd hajlongott.

Sokszor egy-egy emlék,
Repül át szívemen,
Könnyes szemem közt,
Mint két síró patak,
Mindent megjelensz nekem.

Boldog az, ki álmodozik,
Boldog az, ki szeret,
De a múltat feledni,
Soha nem lehet.

Édes álmom
Száll most át lelkemen,
Még most is dúdolják,
Csak te kellesz nekem.

Csendben suttogják a fák,
Halkan zenélik neved,
Kívánom, hogy boldogan élj,
S boldog legyen életed.

*Folberth Béla***AJÁNLÁS:**

Bántottál?
Bántottalak?
Álmodtál?
Álmodtalak?
Hallgattál...
Hallgattalak...

*Nuszpl Zsolt***ALTERNATÍVA**

Ellentétek vagytok, mégis hasonlóak;
különbözők, s egyben ugyanazok;
Ám pontosan emiatt jutsz el arra a pontra,
hogy már nem érdekelnek mások.
Oda, ahol már nincs szükség szavakra, sem a
jókra, sem pedig a rosszakra.
A jogot taszítod el magadtól a gúnnnyal,
s már nem lesz szükséged a Holnapra.

Amit Ők akarnak – elveidet, eszedet,
az egész lényedet – nem adhatod!
Bűnös szeretőddel annak jogos birtokosától
lopod el a pillanatot.
Egy gondolat fészkele be magát az elmédbe,
ami agyadat lassan rágja:
Szép lassan megromlasz... és ezáltal az ördög
bebocsátást nyer a mennyországba...

Ez téged a kegyetlen hazugságokkal terhes,
valótlan fellegekbe emel;
Úgy érzed, rosszat teszel, s valóban így van,
de már egy fikarcnyit sem érdekel.
Megromlott elméd kiürült területei
most kongva, üresen tátonganak,
És végleg elveszíted azon csodás képességed,
hogy lásd a láthatatlant.

Kecsegtető lehetőség áll eléd: talán
te sem látszol, ha nem látsz senki mást?
Hiába tudod, hogy rossz, te mégis elfogadod
ezt a sötét alternatívát.
Önelégült mosollyal az arcodon gratulálsz
újonnan szerzett önmagadnak;
Rád telepszik valami, s ezáltal az ördög
urává válik a mennyországnak...

*Kertész Pálné***PITYÓKÁS BETŰK**

Egy szomjas úr
becses neve
felszökött a
pinckőre,

betűkre hullt
kuncorogva
szédült szörnyen
istenadta
bormámorban
pince falán,
mint kirakó
táncolt lazán.
Bődületes össze-vissza
minden betű
dupla tripla.
Hál a rák
kárál az úr
ál azurák
mi a zúza?
Az imaház
királyháza?
Idő után
józanodva
betűk sora
sorrendbe áll,
olvasható:
Azurák Mihály!

*Klein Magda***BÚCSÚ EGY KÖLTŐTÁRSTÓL /FOLBERTH BÉLA EMLÉKÉRE/**

Tudtuk, hogy beteg vagy, mégis a döbbenet fájdalmas csöndje követte halálhíredet. Amikor megismertünk, eltakartad magad, pedig lelkedben őszinte szeretet jutott a családodnak és embertársaidnak is. Verseidet, prózai írásaidat féltő szeretettel, és ritka áhítattal adtad tovább olvasásra lelked keserű, gyönyörű titkait, az apró írás- "kincseket".

Nem voltál magányos, családod végig melletted állt. Dacoltál a testi gyengeséggel, mégis erőt adott neked az alkotási vágy, mert műveid az életről szólnak, s túlmutatnak a halálon. Soraidat olvassuk és újra itt vagy közöttünk, verseidben egy érző, nagyszívű ember lüktet, „Nem felejtünk el BÉLA!”

Viehmänné Frey Ibolya

ÉVIKE LEGROSSZABB NAPJA

Ez a nap is úgy kezdődött el, mint a többi. A szülők dolgozni mentek, Évit pedig elvitték a nagyihoz. A kislány szeretett ott lenni, mert a nagyi kertés házban lakott és nem panelban. Ott lehetett ugrálni, kiabálni, volt cicája és kutyája is.

Sokat játszott velük Évike, de volt ott egy barátnője is, aki szintén hat éves volt és ősszel iskolába megy, akárcsak ő. Már nagyon várták a napot, hogy mehessenek, még játszani is iskolásat játszottak.

A nagyi sokat mosolygott rajtuk és arra gondolt, hogy ha ennyire érdekli őket az iskola, talán jó tanulók is lesznek. Majd együtt tanulnak.

Egyik nap megjelent két rendőr és a nagyival beszéltek, aki rögtön bement, majd a rendőrök is, de azok kis idő múlva távoztak. Kicsit meglepődött a két lány a rendőrökön, de mivel hamar el is mentek, játszottak tovább, de a nagyi azonban nem jött már ki. Délben Jutka hazament ebédelni és Évikének is be kellett menni ebédelni.

Futott kezét mosni és az asztalhoz ült, ahol már várta az ebédje, de csak neki volt megterítve, a nagyi meg sehol. Kiabált neki, hogy jöjjön, de ő csak visszaszólt, hogy egyen csak, mert ő most nem éhes. Furcsállta a kislány, de szót fogadott. Mikor kész lett az evéssel, előkerült a nagyi is.

– Mi történt nagyi, te sírtál? – kérdezte most már aggódva a lányka.

– Gyere, kicsim, ülj az ölembe. Fontos dolgot kell mondanom neked. Most nagyon erősnek kell lenned! Szüleidet autószerencsétlenség érte, és már nem tudtak rajtuk segíteni. Az a két rendőr azért volt itt. Ők hozták ezt a rossz hírt. Sajnos, ezt muszáj volt elmondanom neked.

A kislány rémült szemekkel nézett a nagyira, fel sem tudta fogni, amit mondott. Egy ideig szinte ordító csend volt, majd kétségbeesett zokogásba kezdett Évike. Az asszony hagyta, hisz mit is csinált volna, csak magához ölelte szorosán a sírástól reszkető gyereket, és ő is sírt, de megpróbált magán uralkodni. Úgy gondolta, hogy a sírástól talán megkönnyebbül a kislány. Az meg sírt még jó ideig, majd megszólalt: Mi lesz most velem? – kérdezte hüppögve.

– Természetesen itt leszel velem! – Én nagyon szeretlek téged, és rám mindenben számíthatsz! – nyugtatgatta az asszony a kicsit.

– De nekem rájuk is szükségem van! Nem tudták? Miért hagytak itt? Rossz voltam? – ilyen kérdésekkel marcangolta magát a kétségbeesett kicsi.

– Dehogyan voltál rossz! Te jó kislány vagy és ezt ők is tudták. Nem maguktól mentek, muszáj volt nekik. Nem te vagy az oka, hanem azok a járművezetők, akik nem tartják be a szabályokat, amik elő vannak írva. Nem figyelnek, és nem vigyáznak más emberek testi épségére. Felelőtlenül közlekednek az úton. Az úttest nem versenypálya. Az ilyenek tehetnek a balesetekről, és erről a szerencsétlenségről is – magyarázta a nagyi feldúltan.

– Miattuk halt meg az én apukám és anyukám is? – kérdezte a gyerek hüppögve. – Igen, kicsim. Ők felelősek érte! – válaszolta keserűen a nagyi.

– Akkor ezek az emberek gonoszok és buták is. Mondd meg nekik, hogy hozzák vissza anyát, meg apát, mert ők csinálták ezt a nagy bajt, hozzák vissza őket, mert nekem kellene. Ők tudják biztos, hogy hova mentek – ragaszkodott makacsul Évike a maga igazságához elkeseredetten.

– Azt már nem lehet, kincsem, mert ők már a mennyországban vannak. Ezen már senki nem tud változtatni. Azokat az embereket, akik ezért felelősek, azokat meg fogják büntetni.

– Zárják börtönbe őket! – mondta haragosan a kicsi.

– Oda is fogják zárni őket, de meg is érdemlik – fejezte be az asszony. Látta, hogy ez némileg vigasz a kicsinek, de Évike ismét elkezdett sírni.

– Ki fog nekem este jó éjt-puszit adni, és ki imádkozik velem és mesél nekem? – és megint csak sírt.

– Hát majd én! Sok szép mesét tudok ám én, pusztit is kapsz, nem is egyet és imádkozom majd veled, csak előbb mondd el, hogy mit szoktatok imádkozni? – nyugtatta meg az asszony.

– Anyával beszélgetni szoktunk. Azt mondta, ha imádkozunk, a Jézuskával beszélgetünk, és még azt is, hogy ő nagy áldozatot hozott értünk, hogy mi a mennyországba kerülhessünk. Ezért nagyon hálásak vagyunk neki és szeretjük. Ezt mindennap az imánkkal fejezzük ki – fejezte be a kislány szípigova.

– Te egy nagyon okos kislány vagy, hogy így megjegyezted. Bizony így van – válaszolta a nagyi, majd csendben üldögéltek. A kicsi a sok sírástól elaludt. Az asszony bevitte a szobába és lefektette.

Nyugtalanul aludt a gyerek, talán rosszat álmódott, mert dobálta magát. Fáradt volt mikor megébredt, így csak feküdt és gondolkodott. Keveset aludt, de mégis mintha ez idő alatt több évet öregedett volna.

Megváltozott minden. Ő is. Minden eszébe jutott, amire rendes körülmények között sosem gondolt volna. Olyasmi például, hogy hányszor bosszantotta fel szüleit. Ilyesmikkel vádolta most magát. Jobbnak kellett volna lennie, többet kellett volna segítenie és sokkal többet kellett volna mondania, hogy mennyire szereti őket, de most már késő. Ilyen gondolatokkal kínozza magát. Szerette volna visszacsinálni az egészet, de már nem lehetett.

Minden olyan jó volt. Sosem jutott eszébe, hogy egyszer csak nem lesznek szülei. Természetesnek vette, hisz minden gyereknek vannak. Azt is természetesnek vette, hogy biztonságban van és mindent megkap.

Most jött rá, hogy semmi sem természetes és semmi sem biztos, mert ilyen, mint vele, minden gyerekkel előfordulhat, hogy ma még biztonságban van, vannak szülei, holnap meg senkije se lesz már. Nincs többet családja. Örülhet, ha van egy nagyjaja, aki magához veszi. Szerencsés vagyok, mert nekem van és törődik velem, csak neki nehogy valami baja legyen. – Nézett aggódva a semmibe.

A nagyj már sokallta, hogy még mindig nem kelt fel Évike és félve benyitott, de megkönnyebbülve látta, hogy a gyerek rendben van és ébren.

– Látom, felébredtél. Úgy gondoltam, hogy elmehetnénk fagyizni. Tudta, hogy a kicsi mennyire szereti, a trükk be is vált, mert a gyerek máris felkelt és már készült is. A nagyj csodálkozott, hogy milyen önálló lett a kis unokája. Meg is dicsérte rögtön, hogy milyen ügyes. Kész nagylány.

– Igen, mert megfogadtam, hogy jó leszek és ügyes. Szót fogadok és segítek is neked. Vigyázok rád! – csacsogta a gyerek, mint egy komoly lány.

A nagyinak könnybe lábadt a szeme, mert tudta, hogy mi rejlik a nagy buzgóság mögött. Most már őt félti, nehogy baja essék, mert akkor neki senkije sem lesz már, de mondani csak ennyit mondott: – Én meg terád! Majd meglátod, hogy milyen jó barátok leszünk mi ketten. Igyekezett is mindig valami jó programot kitalálni, hogy lekösse a gyerek gondolatát, ami aztán sikerült is, persze az idő múlása is ehhez járult hozzá, hogy rendbe jöjjenek a dolgok. Az ilyen fájdalmakra az idő a legjobb orvos.

Éva időközben szép nagylánnyá fejlődött a nagyj öröme, mert mi tagadás, ő meg egyre gyengébb lett, és jól jött a segítség, de az esti sétákról nem mondott le. Igaz már lassabban ment és rövidebb utakra, de ezek mindig olyan bensőségesek voltak.

Már mindenki ismerte őket, meg-megálltak egy-két szóra, ilyenkor általában Évit dicsérték, hogy milyen szép nagylány lett. Büszke is volt rá az asszony.

Ők mindig nagyon jól megértették egymást és valóban mindent meg tudtak beszélni.

Erről igazán csak azok a fák tudnának mesélni, amerre mindig sétáltak, vagy az a pad, amelyiken pihenni szoktak.

Azurák Mihály

BORBAN AZ IGAZSÁG

Borban: nóta van, s igazság,
Mondásként ez szájon forog.
Bor mellett a szócsavarás,
Nem illendő, álszent dolog.
Borban ázott bajsza mozog,
Ám, elkullog a ravaszság.
Nyelvoldó, ha bőven csorog,
Több a nóta és igazság.

Azurák Mihály

/MÓRI/ EZERJÓ

Csak itt élsz igazán. E tájék vonz, mint áldott anyaföld.
Filmvásznon te lennél a hős: kemény, férfias, elegáns.
Tested aranyából mámort koccint a duhaj férfinép,
Töppedt szőlőd aszú köntösét szövi ezer napsugár.

Máhr István

AZ IDŐ

Ha tudnám, hogy mit ér és mit jelent
Az idő, ahogy gyúrja múlttá a jelent,
Ha tudnám, honnan merre tart
Végtelen vízén van-e a pont?
Játék lehet csupán neki,
Gyermekarcot ráncosra festeni!?
Lassan ölni meg a születőt,
Megunttá tenni a boldog szeretőt?!
Hogyha tudnám, mit ér és
mit jelent,
Isten lehetnék az Istenek felett!

Lepsényi Bálint

SZERETLEK, MÓR

A festői szépségű Vértes és a Bakony ölén,
Fekszik egy kicsiny város, ott élek én.
Eme kis város neve Mór,
Itt terem csak igazán zamatos bor.

Itt vezetett hadiút Alba Regia és Arrabona között,
Ama időben itt számos csapat egymással megküzdött.
Itt vívta meg Perczel Mór nagy csatáját,
Ez okozta végül bukását.

A város főterén a Magyar templom áll,
Tornya messziről mindenkit büszkén navigál.
Lehetsz átutazó, új lakó, vagy turista itt,
A templom téged is útbaigazít.

Nem messze áll tőle a Gizella-szobor,
Igazi műremek.
Kinek keze munkáját dicséri,
Szobrászunk, Nagy Benedek.

Itt van még a Lamberg-kastély,
A kultúrára, művészetre vágyóknak
Igazi kis sziget,
Valóságos szentély.

A Láncoa-kastélyt régen főurak lakták.
Itt hoztak nagy döntéseket,
Ma is itt írnak rendeleteket,
Mórt nem csak ezért szeretni lehet.

A fúvószenekar városunk büszkesége,
Acsai karnagy a csapat szíve.
Aki őket hallgatja,
Megifjodik annak lelke.

A város szíve, a központ,
Mely az idelátogatónak annyi mindent elmond...
A Sors ajándékából itt élek,
Kedves Mór, én így szeretlek.

Radolfi Adél

SÜT MÉG RÁD A NAP

Lelked érzékeny húrjain
Ma szomorú dallamok csengenek,
Logikára képtelen elmédnek
Ma vigasztaló szavak kellene.

Összevissza jár a szíved,
Nyugtalanul ficáncol.
Remegésre áll a kezed,
Inog lábad, nem táncol.

Borús nap és lidérces éj -
Mind magadénak mondhatod.
Nem kell étel, ital, kékj -
S féled már a holnapod.

Múltad útja kanyargós,
Sok-sok lejtő tarkítja.
Jelen utad zavaros,
Fényét felhő fakítja.

Kérde: vajon mi a jövőd?
Tudni kéne minden áron...
Reményeid félve szövöd -
Beteljesül tündérálm?

Lesz-e szőlő lágy kenyérrel,
Égig érő csoda- bab?
Aranyalma nagy szekérrel,
Ízes torta s rajta hab?

Urunk mindig meghallgatta
A szívből jövő kérő- szót.
"Kérjete és megadatik"-
Nekik emígy válaszolt.

"Ne aggódj a holnap miatt -
Az gondoskodik magáról."
Gúzsba kötött lesz életed -
Ha múltad s jövőd határol.

Tudatosan éld a jelent,
Élvezd apró örömét.
Meglásd, később sokat jelent.
S ne várd kincsek özönét.

Köszönd szépen, amit kaptál,
Légy rá büszke! - Teheted!
Ne csak kérjél, te is adjál,
S áldott lesz az életed.

Folberth Béla

NEKED, VELED

Ott, hol a Tisza
Tiszta vágyat
Adott nekem
Szőke habja
Legyen velem.

Puhán, lágyan
Adjon ágyat.
Őt keresem.
Adjon álmat...
Tedd meg nekem.

És egykoron,
Ha majd testem
Lepi korom,
Csak azt kérem,
Szórd szét porom.

Tedd meg nekem!
Ha akarsz,
Látod lelke
A habokon,
És megkapod.

Dobd virágod
A Tiszába.
Ne érjen vád.
Várok terád
Más világba.

Biztos láttál
Már száradó
Vad virágot.
De nem láttál
"Tiszavirágot".

Ott repülsz
Tisza felett,
Majd merülsz...
Felejtétek...
Feledjétek...

Klein Magda

A "BAGOLY-LADY" MÓRON

F. Dóry Magdolnát lassan 20 éve ismerem. Szívesen jött Székesfehérvárról, mint előadóművész, ha hívtuk a könyvtárba. És ezt tette, teszi most is, mikor az új móri amatőr művészi kör irodalmi délutánjain ott van. Először előadóként, majd vendégként jött, és ami a legfőbb, ma már a közösségünkért drukkoló igaz barátként jön Móra. Kinyílt a művészete, kinyílt embersége, amit mindannyian csak köszönhetünk neki. Kevesen tudják róla, hogy F. Dóry Magdolna bagoly magángyűjtő. Kb. 400 darabot gyűjtött össze. A MIKSZ az ökumenikus kerti parti keretében ünnepelte egy éves születésnapját, a móri Református Szolgáló Szeretet Házában. A "Baglyok a természetben" címmel a legjobb gyermekrajz kiállítást Veres Péter református lelkész úr nyitotta meg. A "Bagoly-Lady" – "Baglyok az életünk égén" címmel sajátos irodalmi összeállítással is várta a móri közönséget. Kuba Tímea móri költő "Bagolysztori" c. versének néhány sorával köszönjük meg F. Dóry Magdolna munkáját.

*"...Jó reggelrel köszöntöttük
Doktor Bagoly Főurat
Majd elbúcsúzva kivettük
s azt kívántuk: Jó utat!..."*

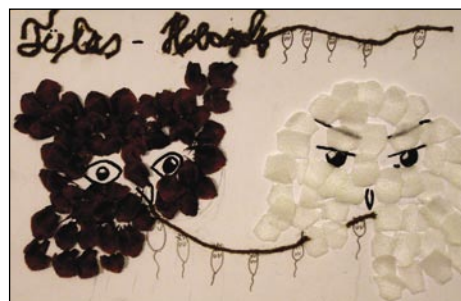
*Válogatás a „Baglyok a természetben” című városi
gyermekrajz pályázat nyertes képeiből*

Takács Boglárka

Gregorics Dóra

Takács Boglárka

Ivanics Kristóf, Nyíri Raffael, Vámos Dániel

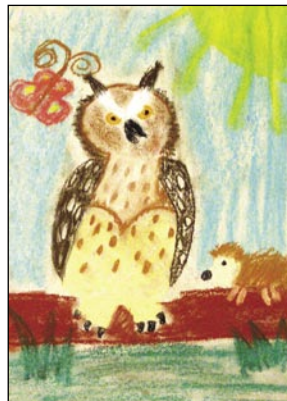
Poscher Bálint

Pisch Barnabás

Pallag Roberta

Takács Boglárka

Stancz Viktória

Klein János

2010 tavaszán a móri MIKSZ "Baglyok a természetben" címmel gyermekrajzpályázatot hirdetett a móri általános iskolák tanulói részére. A zsűri munkájában részt vett Udvardi János, Herbákné Sipos Valéria, Nagy F. Luca, Udvardy Béláné, Vargáné Kocsis Mária és Tényi Sándorné. A pályázat kiírásának eszmei szerzője a "Bagoly-Lady", F. Dőry Magdolna volt. Hihetetlenül sok értékes, ötletes, igényes, összesen 162 pályázatot kaptunk négy móri általános iskolától. A legjobb pályaművekből 2010 májusában kiállítás nyílt a Móri Református Szolgálo Szeretet Házában. Az egy hétig látogatható kiállítást több mint 600-an nézték meg.

Külön díjakat ajánlottak fel a szponzorok:

- F. Dőry Magdolna 22 db különdíjat ajánlott fel a nyerteseknek,
- Kováts Judit móri fazekas műhelyesre vár néhány nyertest,
- Diós Tibor díszműkovács-mester ugyancsak a műhelymunka fortélyait mutatja meg a nyertesek egy részének,
- Klein János, a MIKSZ elnöke, több fiatalt elvisz a balinkai Bakony-Galériába,
- Groszeibl Zoltán vadász, a kiállítás közönség-díjasait, 2-3 fiatalt "őzbaklesre" hív, valamint vértesi erdei sétára hívja majd a nyerteseket /egyeztetés alapján/.

A fődíjat nyert tanulók rajzai folyamatosan megjelennek majd a "MIKSZ" újságban, így tettük a most megjelenő számban is.

Frey Márton

EGY '56-OS KATONA VISSZAEMLEKEZÉSEI

Én, Frey Márton Móron születtem 1935. március 25-én. 1955 tavaszán megszereztem a gépkocsivezetői jogosítványt személy- és tehergépkocsira, Székesfehérváron, a honvédség szervezésében. 1955. november 11-én sorkatonai szolgálatra vonultam be a székesfehérvári sóstói híradós laktanyába, ahol gépkocsivezetői beosztást kaptam.

1956. október 22-én egy napra kivezényeltek a hadsereg parancsnokságra, ahol a bejáratú lépcsőn várt egy ember. Öltözéke nagykarimájú fekete kalap, sötét szemüveg, esőkabát és csizma volt. Kezet fogott velem, és azt mondta, hogy az aznapi történések szigorúan titkosak, még a zászlóaljparancsnok sem tudhat rólok. Engem a káderlapom alapján választottak ki, mivel sosem voltam párt tagja lelkiismeretem ezt nem engedte meg, inkább a másodrendű ember szerepét vállaltam. A titokzatos azt mondta, hogy szólítsam csak századosnak. Ezután felszálltunk az amerikai típusú kocsira, amelyet én vezettem. Elmentünk Móra, a rendőrségre, ott ketten csatlakoztak hozzánk. Végül a csákerényi pincesoron még két emberrel együtt egy présházba mentünk, ahol arra lettem figyelmes, hogy a forradalmi népfelkelésről, annak esélyeiről, a feszült hangulatról tárgyalnak. Arról, hogyan reagál majd rá a szuperhatalom, a szovjet hadsereg, a magyar honvédség és a nyugat. Kapnak-e majd támogatást. Én mindezt örömmel hallgattam. Éjfél után hazaszállítottam a titkos összejevetel résztvevőit.

1956. október 23-án katonai járőrszolgálatra vezényeltek, lehet, hogy az említett titkos társaság javaslatára. A gépkocsi rádiójából értesültem a budapesti eseményekről, amelyeket szívesen hallgattam, mert az én vágyam egy demokratikus Magyarország volt, ahol megszűnik az erőszak, a kolhozosítás, a megfélemlítés, a recski tábor stb. A katonai járőrszolgálatban a forradalom egész ideje alatt részt vettem. Naponta csak 3-4 órát aludtam. Levetkőzni sem tudtam, csak a csizmám és a derékszíjamat vettem le, és alsóneműt cseréltem, de nem kértem váltótársat.

Szinte minden eseményen részt vettünk. Találkoztunk a 20-25 ezer lelkes tömeggel. Bemutatót tartottunk az építőkörökben dolgozó katonáknak a lőfegyverek használatáról. A börtönből kiszabadult politikai foglyoknak élelmiszert osztottunk. A civil forradalmároknak 1200 db fegyvert osztottunk ki a színház mellett. Este 8 órától kijárási tilalom volt, mi vigyáztunk a nyugalomra, a rendre, a szellemvárosban, csak egy-egy szovjet páncélozott járművel találkoztunk néha, akik a magyar honvédségnek a forradalom mellé való átállása után minden alkalommal felénk fordították golyószórójuk csövét és ököllel fenyegettek bennünket. Kevésbé lakott területen még fölénk is lőttek.

Az egyik legveszélyesebb akciónk a még fegyverben levő ávósok letartóztatása volt. Ezeket a veszélyes akciókat rajtaütésszerűen hajtották végre az esti órákban. Egy alkalommal tanúja voltam annak, amint egy sebesült repülő százados egy ávós tisztet hallgatott ki és a dulakodás után ilyesmiket mondott neki: „Maga piszkos hazaáruló, nem akarom bepizskítani a kezem, magának Moszkvában volna helye!” stb.

Horváth hadnaggyal szinte éjjel-nappal védtük a forradalmat. A négy hozzánk beosztott katonát nyolc óránként cserélték, de ők is bátran vállalták a veszélyes feladatot.

Az orosz páncélosok, a rejtőzködő oroszbarát elemek és az ávosok bármikor ránk támadhattak volna, de mi elfelejtettünk félni, a forradalmat bármi áron meg akartuk védeni.

November 3-án éjjel felkerestük a Zámolyi úti tüzérlaktanyát, ahol kiderült, hogy árulás történt: az ágyúkat hasznavehetetlen állapotba hozták. November 4-én ágyúzásra és fegyverropogásra ébredtünk. Általános támadás ért bennünket. A kitört rácsos ablakon kitartott borotválkozó tükörben láttuk, hogy a Zichy-liget tele van tankokkal és onnan lövik a hadtest épületét és egyebeket, köztük a mi laktanyánkat is. A tankok előtt állt vagy 15 magyar katona. Később megtudtuk, a katonák attól rettegtek, hogy mi az oroszokra lövünk, mert akkor őket agyonlövik. Ezek az újonnan bejött oroszok rendkívül vadak, agresszívek voltak, könyörtelenül gyilkoltak. A hadnagyunk a támadás után 5 perccel szélnek eresztett bennünket. Én pillanatok alatt összeszedtem 13, a forradalomhoz elszánt kiskatonát, akikkel a derékszíjunkra annyi géppisztolytárat és kézigránátot fűztünk, amennyi csak ráfért.

Két katona egy 10 kg-os golyószórót vitt. A golyózapor miatt csak a hátsó kisajtón tudtunk kimenekülni.

Közben behatoltak az oroszok a laktanyánkba, és kiszabadították az oda bezárt oroszbarát katonatiszteket, akik utánunk küldték az orosz tankokat, páncélosokat, a mi üldözésünkre. Szerencsére nem tudtak gépkocsit szerezni, így gyalog menekültünk, az útba eső házak udvarán elrejtőzve a tankok dübörgését hallottuk. A kincsesbányai úton haladtunk, a mohai elágazásnál egy teherkocsival találkoztunk, amelyet egy szőkevény katona vezetett. Tőle pisztolyokat kaptunk, és felkészültünk arra, hogy csatárláncszerűen átkeljünk a 81-es úton Söréd felé, hiszen a védelmező Vértes hegységbe akartunk eljutni.

Ezúttal is az isteni segítségnek köszönhattuk megmenekülésünket. A november 4-ei záporosó miatt nem tudtunk felmenni a csúszós földúton, így a járművet egy közeli kis nádasban hagytuk. A 81-es úton akár jobbra, akár balra megyünk, mindenképpen az ellenség gyűrűjébe futunk. Ha a harcot választottuk volna, az üldözőinknek is vereséget hozott volna, de miránk a biztos halál várt volna. De az égiek nem hagytak cserben bennünket, mert a mi harcunk, célunk igazságos volt. Azért küldték az életmentő záporosót, mert még tennivalónk volt hátra. Sörédre déltájban érkeztünk, ahol az ott lakók a kölcsönös félelem feloldódása után ebédelni vittek bennünket. A Vértesben a vár fölött, a Mór felőli oldalon foglaltuk el helyünket, ahol 5 napig Robinson életet folytattunk. A fekhelyünk falevél és száraz szalma volt. A hátunkkal összetámaszkodva próbáltuk melegen tartani magunkat. Kevés takarónk volt, mert fegyvert, lőszert vittünk bőven, de ruhát kevésbé. Az élelmünk is kevés volt, így a tankok elvonulása után a közeli szőlőkben gyümölcsöt, diót és egyebeket szedtünk. A falubeliek rokonszenveztek velünk, de féltek tőlünk, mert komoly bajba kerülhettek volna a besúgók miatt. A Vértesbe érkezésünk másnapján megérkeztek az orosz tankok és a pufajkások, akiket az erdős, sziklás, meredek helyről figyeltünk. Gyalog nem mertek elindulni, csak vaktában lövöldöztek. Felmentek az erdőbe, Mór felé, ahol intenzív lövöldözések zaja hallatszott. Ha egy-egy katonát elfogtak, agyonverték, halálba kínozták, vagy agyonlőtték.

5 nap után úgy döntöttünk, hogy elhagyjuk a Vértest, mivel külföldi segítséget nem várhattunk.

Néhány hétig békésen éldegéltem otthon és beadtam a tanácsnál a leszerelési kérelmem, de végül is decemberben kellett mennem a sóstói laktanyába. A portánál felraktak egy tehergépkocsira, ahol megbilincseltek. Elkezdtek szidni, ellenforradalmárnak neveztek, és gumibotokkal ütlegeltek, majd rugdostak, ahol értek.

A fejem megdagadt, alig láttam, az orromon és a számon ömlött az alvadt és a friss vér.

Végül egy helyiségbe vittek, ahol új verőlegények folytatták az ütlegelést. Már védekezni sem tudtam, elájultam, erre leöntöttek egy vödör vízzel. Több fogam kiesett, vagy meglazult. Másnap reggel egy piszkos helyiségben ébredtem. Ez így folyt 4 napig. Vallatás közben azonban mindvégig észnél voltam és a lényegről nem beszéltem. 4 nap után már nem bántottak, míg a vallatás látható nyomai el nem tűntek. Végül aláírtam velem egy nyomtatványt, amelynek a lényege az volt, hogy semmiféle bántalmazás nem történt. A határidő az elszökött katonák bevonulására dec.15-én volt, a szolgálaton túl levő katonák 90%-a vonult be, őket leszerelték, az egy évet leszolgáltaknak csak kb. 60%-a vonult be, a többiek valahol bujkáltak.

Mi 25-en Balassagyarmat környékére kerültünk, ahonnan több mint egy év múlva, 1958 februárjában szereltem le. Engem, több száz katonával együtt határőrnek vittek.

A vallatáson szerzett sérüléseimnek maradandó nyomai vannak, amelyek nem múlnak el soha. Májbevérzés, szívinfarktus, amit a vallatás után nem vehettem észre, mert nem tudtam, hogy mi miért fáj.

Különböző horzsolásokat szenvedtem és a fogaimat is elvesztettem.

Mégis mindent el tudtam viselni, mert edzett voltam. Sok forradalmár nem bírta ki azt, amin én átestem, vagy aki akkor életben maradt, később halt bele a sérüléseibe.

Bennem mindig élt a hazaszeretet, a vágy egy független, szabad Magyarország iránt. Amikor azt hittem, hogy győzött a forradalom, akkor jött egy sötét szuperhatalom, és aljas módon leigázt bennünket.

Én számtalanszor voltam életveszélyben, de elfelejtettem megijedni, félni, mert igaz ügyért harcoltam, a tetteimről nem sokan tudtak, főleg a vértesi kalandomról, mert ha tudtak volna, a tetteim negyedéért is kivégezték volna. Sokkal kevesebbért és ártatlanabb dolgokért is végeztek ki igaz embereket.

Tényi Sándorné

„BICEBÓCÁS ANGYALOK...”

Hinnünk kell abban, hogy tehetségesek vagyunk valamilyen, és azt a valamit -kerül, amibe kerül- meg tudjuk valószínűsíteni.

/Marie Curie/

A sérült emberekre talán még jobban vonatkozik Curie mondása. Ezzel a hittel, lendülettel indultunk neki az ideai esztendőnek. Ugyan még nincs vége, de szinte kicsordul lelkünkéből a sok élmény, siker, eredmény, amit hittel, kitartással, küzdelemmel vittünk végig. Végig? De hiszen még egy nagy megmérettetés előttünk van. Így csak az eddigiekről tudok beszámolni. Tudtuk, hogy már a január sem ér bennünket tetlenül, hiszen tavaly szeptemberben felkértük Molnár György harmonikaművészt és zenekarát, hogy márciusban, a már megszokott időszakban vegyenek részt a jótékonyági estünkön és ünnepeljenek velünk.

Jogos az ünneplés, hiszen ebben az évben van a 20. születésnapunk!

Januárban megkezdődött a nagy munka, a szervezés és a próbák. Azóta meg sem állunk! Fárasztó, de csodálatos ez a tevékenység. Úgy érzem, hogy mindazok, akik velünk ünnepelhettek, emlékezetes estnek lehettek a részesei. E rendezvény után jól esett volna egy kicsit lazítani, de azzal bízattuk „gyermekünket”, hogy most, a szellemi munka után, kőkemény edzés következik.

A Győrben megrendezésre kerülő Máltai Sportnapra kezdtük el a készülődést.

Április végén indultunk el azzal a céllal, hogy egy jót sportoljunk, no meg egy-két érmet is szerezzünk! Sikert! Bízunk benne, tudtuk, hogy ügyesek vagyunk! Másodszor is elhoztuk a győztesnek járó kupát. Boldogan érkeztünk haza, és most már tényleg jó lett volna egy kicsit lazítani, de várt ránk a június végi celldömölki Fogatékos Fesztivál.

Hát rajta, dolgozzunk tovább! Itt is első lettünk, és jutalmul meghívtak bennünket Pécsre, az első ún. Nemzetközi Art Paragálára, ahol határainkon belülről és túlról is érkező csoportok szerepeltek a nyertes produkcióikkal. Hát erre készülünk most!

Közben azért volt egy kis pihenőnk is, hiszen négy emlékezetes napot töltöttünk a Balatonon.

A júliusi nyaralás után tovább folytatódott a munka, mert augusztus végére újabb meghívást kaptunk. Tatabányán rendezték a X. Országos Fogatékos Fesztivált. Azt hiszem, mindnyájunkat lenyűgözött a Jászai Mari Színház. Nagyszerű érzés volt itt szerepelni! Lelkesek voltunk és nagyon akartunk. Itt is első helyezést értünk el, mégpedig ének-zene kategóriában.

Már csak néhány hét, és indulunk Pécsre, ahol mindkét napon szerepelni fogunk. Természetesen szombat délután és vasárnap délelőtt is más-más műsorral lépünk fel. Szombaton afrikai ritmusokkal, énekekkel lepjük meg a közönséget.

Befejezésképpen nyugodtan kijelenthetem, hogy folytatása következik, majd Pécs után is.

Úgy gondolom, érdemes!

Kállai László

GRANDIÓZUS BÜNTÉNYTERV (fordítás japán szerzőtől)

Ahogy magányosan iszogattam a bár pultjánál, az egyik kissé távolabbi széken egy férfi motyogó hangjára lettem figyelmes.

– Na, végre kijöhettek. Mégiscsak kint az igazi. Kedvemre ihatok alkoholt is, dohányozhatok is. A nőket is bámulhatom. Az már holtbiztos, hogy abba a világba vissza nem megyek.

A hang tulajdonosa középkorú úriember volt. Tekintélyt sugárzott. Engem az iménti szavak érzékenyen érintettek, ott motoszkáltak a fülemben. Már csak azért is, mert én is hasonlóképpen, az elkövetett betörésért ültem büntetőintézetben, s csak nemrég szabadultam. A sorstársi érzések elevenen éltek bennem, hát megszólítottam.

– Izé, lehet, hogy udvariatlan vagyok, de én is hasonló cipőben járok. Lopásért három évet bent töltöttem. Utálatos egy dolog, mi? Magas kerítés, szögesdrót meg...

Az idegen átvette a szót:

– Áh, ráadásul az unalmas koszt! Mozgás meg legfeljebb séta a zárt udvaron. Nincs semmi, ami az ember vágyait fel tudná csigázni. Szóval te is hasonlóan voltál vele?

– Úgy valahogy. Maga hány évet húzott le?

– Körülbelül öt évet.

– Mit követett el?

– Inkább ne, hagyjuk, a múltamról nem akarok beszélni. A gond inkább az, hogy mostantól mibe fogok bele. Az igazságtalanul elrabolt öt évemet, ezt az időt most kell visszaszereznem. Na, vagy tán nem?

– Igen, teljességgel...

Jól megértettük egymást. Veregettük egymás vállát, miközben szaporán poharazgattunk. Végül megszólalt az idegen:

– Valahol, ahol nincsenek mások jelen, ott folytassuk tovább, rendben? Nagy munkáról lenne szó. Jó lenne, ha segítenél. Nagy fogás várható ám!

– Igen? Ez jól hangzik.

Meginvitáltam a lakásomra az idegent. Itt nem hallja meg senki a beszélgetésünket. A férfi hozzáfogott:

– Igazság szerint, a miniszterelnökkel mérget akarok itatni.

Ezt hallva felugrottam ültő helyemből.

– Na, ne! Ez most valami vicc?

– Azt hiszed?

Nem úgy tűnt, mint aki viccelne. Meggyőző, nyugodt hangneme volt. A hideg rázott, mikor megszólaltam.

– Csakhogy méreggel meggyilkolni, mégis hogyan képzeled? Külföldi összeesküvésről van szó? Talán még forradalmat is ki akar robbantani? Akárhogyan is, de én ebben nem akarok segíteni. Kiszállok.

– Nyisd ki a füled! Ki beszélt itt gyilkosságról? Csak mérget itatunk vele. Olyan mérget, amelyik az arcideg és az izmok működését gátolja. Azaz, a szája nyitott állapotban marad, tisztára röhejpofa lesz belőle.

– Vagy úgy! Ha a miniszternek úgy marad a képe, akkor nagy fejetlenség lesz az egész világon, ugye?

– Úgy! Erről van itt szó! Aztán majd szép nyugisan fenyegető levelet küldünk. Ha kell az ellenszer, akkor fizessen érte. Semmi kétség, szép summa lesz. A mi erősségünk, hogy az ellenszer nálunk van. – A férfi elővett két kis üvegsét a zsebéből. Biztos a fekete üveg a mérge, a fehér meg az ellenszer lehet. Mindenesetre rákérdeztem.

– Más módja a gyógyításnak nincs?

– Ha a tudósok összedugják a fejüket, idővel megtalálhatják az ellenszerét is. De akit ez érint, az minél gyorsabban szeretne meggyógyulni. Ha pénzzel rendezhető a dolog, akkor azt fogja választani.

– Valószínűleg. De hogy a csudába eszelt ki ilyesmit?

– A bűncselekménynek az a tulajdonsága, hogy minél merészebb, annál könnyebb sikerre vinni. Ehhez képest a legtöbb szakmabeli csupa kicsinyes, pizlicsáré, pitiáner dologgal foglalkozik. A fogdmeg rendőrség ezekhez már hozzászokott. Azonnal rájönnek. Le voltam nyűgözve. A saját betörésemre gondoltam, s elszégyelltem magam.

– Na, és hogy jutunk a pénzhez? Általában akkor szokott mindenki lebukni.

– Ne aggódj! Ha ügyesen végrehajtjuk, akkor nem létezik, hogy ránk lehessen bizonyítani, hogy mi itatunk mérget vele. Ráadásul, gondolva mindenre, elég, ha egy külföldi bankba átutaltatjuk a pénzt. Mi meg majd összekötjük a kellemet a hasznossal, és turistaként elmegyünk érte.

Előadott tervének magyarázata tele volt önbizalommal és elszántsággal. Mialatt hallgattam, egyre inkább hinni kezdtem a sikerben. Akárhogyan is, hatalmas pénz van a láthatáron. Ahogy így gondolkoztam, beleremegtem a vágytól.

– Úgy néz ki, ezért már érdemes kockáztatni. De mit segítsék?

– A terv és a végrehajtás az én feladatom. Te az előkészítésben segítesz. Megbízható tagokra és tőkére lesz szükségünk. Teremtsd elő!

– Próbáljuk meg!

Beleegyeztem. Felkerestem a régi társakat, bevettem őket a tervbe, és összeszedtem a pénzt. A meggyőzés igazi hévvel történt. Emellett a miniszter napi programjának is utánanéztam. A tervnek megfelelően haladt az előkészület. De az egyik nap, amikor mi ketten egyeztettünk, egy detektív jelent meg. Megmutatta a rendőrségi feljegyzéseket; tisztára elhültem. Semmi tévedés, valamelyik beszari titokban köpött.

– Végül mégiscsak oda az álom a nagy pénzről. Nincs mit tenni, vissza az egészet. Ez azt jelenti, hogy vissza kell térni abba a szabadság nélküli életbe?

Sóhajtásom közepette megszólalt a férfi.

– Kár! Most visszakerülsz abba a monoton világba. Ráadásul még, ha azt vesszük, elviselhetetlen egy érzés, ahogy áramot kötnek rád.

– Ugye nem? Még hogy villamosság! Lehet, hogy bűncselekménynek számít, de még nem követtünk el semmit. Ebből azért mégse lesz halálbüntetés, ugye?

Én már nem értettem semmit. De a detektív megszólalt.

– Ez a férfi beteg. Valami beteges képzettől szenved, öt évig volt kórházban. Egy időben úgy tűnt, hogy meggyógyult, ezért azután kiengedték, de újra kitörhetett rajta, mert eltűnt szem elől. Felkutatására kérést kaptunk a családjától, ezért kerestük.

Nekem is csak most kezdett leesni a húszfilléres. Valóban, eddig túlságosan is nyugodtnak tűnt a férfi.

– Szóval így áll a helyzet?

– Azt hallani, hogy cukrot rakott kis üvegsébe és azt mutogatta: „Vajon mi lehetett a célja vele?” Valószínűleg visszakerül a kórházba, ahol elektromos sokkal fogják kezelni. Ha már itt tartunk, ön az imént valami „vissza az egészet”-dolgot említett, de mit akart vele mondani?

– Nem, semmi különöset nem értettem alatta.

Zavarodottan igyekeztem kisebbíteni a dolgot. Ha az igazat mondanám el, nem tudhatom, hogy börtönt kapok-e vagy kinevetnek érte. Egy biztos, hogy ebből jól kijönni nem lehet. Nincs mit tenni, marad a hantázás.

Sós Viktória

A FORRÁS

Juharfa odvában élt, közel a forráshoz. Tavasszal az első volt, aki felfedezte az ébredést. Sétálva a havon, sorra csókolta a hóvirágok apró fejecskéit, majd tovarepült. Figyelte, ahogy lassan megindul az élet, a madarak táncát a levegőben, a nap növekvő erejét.

A zizegő májusz szerette a leginkább. Estéknént gyönyörködött a szarvasbogarak reptében a tölgyfák ágai között, élvezte a virágos kőrís egyedi illatát. Körbeszállt a rétek és ligetek felett, megnézte a csillámló szirmú virágokat, és a kis rózsabogarakat a mélyükön.

Reggelenként, mikor még pára és csend borította az erdőt, lesietett a forráshoz és jó nagyokat kortyolt belőle. Legtöbbször rózsaszín arcát, és jót nyújtózott. Késő este pedig, mikor már elcsendesedett a nappali madárszó, kellemesen elfáradva látogatta meg a csobogót, leült a partjára, és csak úgy üldögélt békésen. Kis szentjánosbogarak világították meg útját az avarban a juharfáig.

Júliusi forró éjjel gyakran kifelé fordult az odúja előtti vastag faágra, és nézte a csillagos eget a lombok közt. Ilyenkor mindig arra gondolt, hogy milyen gyönyörű az élet, milyen sokféle, milyen varázslatos. Hallgatta a történeteket a suttogó szélről, érezte ezernyi virág tarka illatát, megborzongott, mikor távol bagoly huhogott, tudta, hogy ez mind az övé...

Szeretett beleharapni a nyár édes gyümölcsibe és vigyázott a bozótban magukra maradt kisállatokra. Elrepült meredek, nedves szurdokok között... olykor, mikor úgy adta a természet, leült egy sziklára, és olyan csodaszépen játszott apró trombitáján, hogy a környéken mindenkit béke töltött el. A mohapárnákon ugrándozott, bukfencezett egyikről a másikra, kacagva hangosan, ilyenkor minden mosolygott, és minden vigyázta.

Ősz elején mélyen hallgatta a szarvasok rettenetes hangját összekuporodva vackában, közben érezte az erő hatalmasságát, az ösztön erejét és magával ragadta ez az érzés. Hűvös reggeleken a forrás köré köd lopódzott, tejfehér köd... a magány szőtte a csendet, madarak nélkül furcsa volt az erdő. A virágok is visszahúzódtak magjukba, hágy-májukba, csillanó szirmaik már csak a nyár emlékei voltak. Ő is fáradtabb volt már így ősz tájkán, de szívesen sétált a környéken, megbillentve a gombák tarka kalapját, alájuk állt, amíg az eső áztatta a vidéket.

Estéknént hallgatta, ahogy a levelek és az érett makkok koppantak a fák ágain, aztán a földön. Utolsó, magányos tücskök ciripeltek dideregve az elmúlt időkről... csendben figyelte merengő hangjukat...

Az az illat, az ősz mindennél több érzést kavart fel benne. Napos időben csak bámészkodott a tarka világ illatában. Minden levélnek más színe, formája és illata volt, és ez mindig játékra serkentette. Belevetni magát a levelek sokaságába, meghemperedni bennük, az égbe dobálni őket. Közben teljesen átjárta az illat.

Késő ősszel már ő is visszabújt kis üregébe, ott szuszogott csendesen és békésen.

Néha, hideg téli napokon, mikor szikrázott odakint a hó, felébredt, hogy átrepüljön a némaságon, át a bükkösön, a bozótoson, körbekorcsolyázva a kis forrás befagyott vizén. Körbeszállt, gyorsan, megnézve, minden alszik-e még... aztán vissza az odú nyugodt melegébe... szunnyadni...

Aztán egy ilyen téli repülés alkalmával, mikor bágyadtan sütt az erőtlen nap, felfedezi az ébredést, felfedezi a kikeleti élet első jeleit, és csókot ad a kicsiny hóvirág apró arcára... és a szíve megtelik örömmel az élet iránt, és táncra perdül...

Máhr Zoltán

BIBIONE

Bokrot formál a leander, szép, mint az orgona, mert itt még a tél sem ijesztő, mostoha. Keskenyek az utcák, majdhogy nem gyalogút! Babérból fontak köré végig, bokorkoszorút.

Kár, hogy nem lehet ez az életem otthona. Lehetnék, itt mondjuk, valaki rokona. Via Gemelli, Georget villa kertje, itt hagylak magadra, ha rám borul az este.

Visszamegyek hozzád Pusztavám, rekettye, ahogy visszamegy tavasszal fészke a fecske. Eszem még maradna, de a szívem menne. Így hát csak nézek le, magamból merengve.

A napfény lent a parton lányokat símogat, most, hogy negyven lettem, érzem a kínokat. Eltűnt ifjúságom, bár még nem hiszem magamnak, de innentől az évek gyorsabban haladnak.

Ránézek egy arcra, fiatal menyecske, feszül minden része, gyönyörű a teste. De menekülni látszik, nemhogy közeledne. Feladom a harcot... Ámor nyila veszve!

Ülök a teraszon, írom a sorokat, valaki belémbújt, s halkán sírogat. A lány szellő leandert, sós vizet tartogat, felettem elhalad, s arcomra csókot ad.

Lelkemre rátapad sok ezer gondolat, hátamra szárnyakat, testemnek testet ad. Becsukott szemekkel nézem az arcokat belülről még vívom az eszmei harcokat!

Költöző madárként ülök a teraszon, nem találtam semmit, hogy segítek magamon. Jól vagyok, köszönöm; nyaraltam eleget, de már a távolból a hétköznap fenyeget.

Kocsa Gábor

JÓNÁS MENNYBEMENETELE

Jónás a kis ablakos szobájában ült a régi, nagyon kopott, de kényelmes foteljében. Együtt öregedtek meg az ülőalkalmatossággal. Egymáshoz nőttek, ha otthon volt, mindig a foteljében pihent meg.

Jónás már nagyon régen öregember volt, lehetett volna Jónás bácsinak is szólítani, de ő sosem volt Jónás bácsi.

A városkában, ahol élte életét, mindenki csak Jónásnak szólította. Még a gyerekek is mondták: Láttam Jónást! Ott jön Jónás! Az ötezer lakosú városkában mindenki ismerte és ő is ismert mindenkit.

Jónás szorgalmas, istenfélő ember volt. Soha nem bántott volna meg senkit sem, és őt sem bántotta senki.

Kisebb alkalmi munkákkal segítettek az emberek. Voltak szép napjai is fiatalabb korában, mikor még jobban volt ereje. Szeretett ülni az ablaka előtt lévő asztalkája mellett, és töltött a kis talpas poharába egy kevéske pálinkát, abba a pohárba, amely az aszúbor ivására szolgált. Bort, ha tehetett, akkor is csak egy keveset fogyasztott.

Sosem koldult, nem engedte meg az önérzete, hogy tenyerét kitarva megálljon, leüljön a templom lépcsőjén, vagy a Tisza-híd feljárója előtt, vagy piaci napokon, a járda szélén. Ha éhes volt, munkát kért és így találta becsületesnek.

Kohn bácsi, akinek hentesüzlete volt a város közepén, a főutcán, ezt jól tudta. Meglátta, mikor a hentesület előtt megállt és várakozott.

Jónás szinte biztos volt benne, ha meglátja a hentes, akkor ad neki egy kis munkát. Így is történt. Kohn bácsi meglátta és behívta az üzletbe. Levette a jég szekrény tetejéről a vesszőkosarat és Jónás kezébe adta.

Jónást a jóleső biztonság érzése fogta el, mikor a kosár fülét megmarkolta, érezte, hogy kevés kis munkájára, ami részben a megélhetését jelentette, számítanak. Rendszerint két kosár jeget kellett bevinni az üzletbe, ha nem, akkor a mester előre szól: Jónás, most csak egyet! Jónás leakasztotta a falon levő szögről a jégverem kulcsát és elindult, hogy erejéhez mérten mielőbb teljesítse feladatát. Már előre a szájában érezte a disznósajt ízét, ugyanis arra gondolt, hogy munkája fejében ma disznósajtot fog kapni. Így a gondolatokban elmerülve azon vette észre magát, hogy már a jégveremhez érkezett és a kulccsal a lakatot nyitja. A veremben ott volt a Bodrognak, Tiszának vize jéggé fagyva.

Olyan hihetetlen! Nyáron ott folyt víz formájában, a mederben, most meg Jónás vesszőkosarába rakja jég állapotában.

Nem először járt már a jégveremben, tudta, az ajtót be kell húzni maga után, hogy a meleg ne tudjon bemenni, és a szalmával vissza kell a jeget takarni, ha végzett a munkával. A mester soha nem nézett utána. Megbízott benne. Tudta, takaratlanul nem hagyja a jeget, a villanyt leoltja és a jégverem ajtaját biztonságban lelakatolja.

A vállára vette a jéggel megrakott vesszőkosarat, és elindult a hentesület felé. Kohn bácsi már az üzlet előtt várta, és mikor meglátta, hogy jön Jónás, elébe ment. Bekerült a jég a szekrénybe, a kosár pedig a szekrény tetejére.

Jött a fizetség. A Mester mintha kitalálta volna Jónás gondolatát, egy jó darab disznósajtot vágott le a részére. Jónás boldogan, hálálkodva megköszönte és ígérte, máskor is el fog jönni, megnézni, van-e valami munka. Disznósajttal a tarisznyában elindult a Sztoján pék üzlete felé. Ott a kemencébe valót behordta a kemence szája elé. Hamar végzett a munkájával, itt egy jókora darab komlós kenyeret kapott fizetségül. Boldogan indult haza, megvolt a napi ételme. Otthon leült az ablak előtt levő asztal mellé, de most nem a kopott öreg fotelba, hanem a hokedlira. Elővette a zsebéből a bicskáját. Régen, az első világháború után majdnem mindenkinek, így Jónásnak is, olyan dinnyeevő bicskája volt. Fémlemezből volt a nyele és nagybetűkkel az volt ráírva, hogy SARAJEVO.

A bicskának jó éles pengéje volt, jól tudta szeletelni Sztoján bácsi komlós kenyerét, és Kohn bácsitól kapott disznósajtot. Hagymát, igazi makói vöröshagymát evett hozzá. Hamar jóllakott, magában vagy félig hangosan mondta: aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott, ÁMEN. Elálmosodott, úgy ruhástól dőlt végig a heverőjén és hamar elaludt.

Jónás soha nem volt nős, családos. Magányos, kissé együgyű ember volt. Álmodta, hogy volt egy drága jó felesége, de meghalt. Ő sírt és hangosan mondta: Soha nem feledlek, az emléked, drága emléked a szívemben örökké él. Ha bármikor lesz is társam az életben, Téged soha nem feledlek, mindig a szívemben maradsz. – Aztán felriadt, hogy mi is történt, mit álmodott? A tudatalattijában ott volt egy jó feleség. Így telt el a nyár, jött az ősz, és Jónás egyre csak gyengült, már nagyon nehéz volt a mindennapi megszereznie, Jónás sosem volt katona. Sorozásra elment, talán szeretett volna katoná lenni, de nem sorozták be. A sorozóbizottságban a zászlós úr ezt mondta: – Jónás nem sorozunk be, maradj otthon, szüksége van rád a kisvárosnak. – Jónás lemondott arról, hogy katona legyen, és ő is énekelje a kivonuló katonákkal együtt a katonadalokat: – Kis szuronyom, rózsafa a nyele...”A Batta nevű szolgálatvezető főtörzsőrmester látta Jónás szomorúságát, és hogy megvigasztalja, adott neki egy katonazubbonyt, abban feszített a kisváros utcáin. Kapott egy bakancsot is, a talpa tele volt csigaszeggel. A háború alatt a város közepén, a Wassermann- házban katonák voltak elhelyezve, ott főzték részükre az ételt. Jónás az ételosztás után, délben és este megjelent a nagy konzervdobozból készült ételhordójával, amelybe a szakács mindig tett ételt, mondva: – Jó étvágyat, Jónás! Ennyi jutott Jónásnak a katonáéletből. Ez az emlék is megmaradt benne. Sokszor gondolt rá foteljében ülve és legyengülten, betegesen az ablakon kinézve.

Jónást a helyi zsidóság is szerette. Mindig a vállán lógott a tarisznyája, amelybe gyakran került harapnivaló. Szívesen alkalmazták a zsinagóga udvarán lévő pászkasütődénél, kisebb munkáknál. Estére tele is lett a tarisznyája pászkaival, amit macesznak is neveztek. Nagyon büszke volt arra, hogy egykoron egy fiatal gazdálkodó házaspárnak egy nyáron a házépítéshez az összes vályogot kitaposta és sablonban ki is öntötte.

Jól jött neki ez a munka. Megvolt az étele nyáron, sütötte a mangalicaszalonnáját, majd itta a finom tokaji hárslevelút, meg a furmintot. Annyi vályogot készített, hogy a fiatal házaspárnak felépült a kis családi háza és még egy kisebb istállóra is futotta. Jónás szüretelni is eljárt a Wohl- pincébe. A református templommal szemben, az emeletes ház alatt volt a présház. Tisztára mosott, meztelen lábbal taposta a szőlővel megrakott taposózsákokat. Mindez régen volt, azóta sok idő eltelt és mostanra már gyenge, beteges ember lett belőle.

Többször gondolt a halálra és várta a jelet, hogy elinduljon utolsó útjára. Jött a hideg, a fagyos tél és egyre gyengébbnek érezte magát. Már szerette volna visszaadni lelkét az Úrnak, a Teremtőnek, hogy lelke szálljon minél magasabbra és ott fent a magasban találkozzon szeretteivel, testében megszűnjön a fájdalom és megnyugodva váljon porból porrá, földből földdé.

Ekkor megint elhagyta az ereje és még így ereje fogytán is arra gondolt, most jött el az ideje, hogy elinduljon a nagy útra. El akart jutni a templom ajtajáig, hogy elbúcsúzzon a lelke a testétől. Erőt vett magán és elindult. Tudta, hogy élete utolsó útjára indul, de mennie kell. Oda akart érní a templom falához, a kapuhoz, a vörösmárvány bejárati lépcsőhöz, hogy utoljára még megtapogasson mindent utoljára, mert érezte, már nincs tovább.

Másnap vasárnapi istentiszteletre már nem tud bejutni a saját helyére, a padba, de legalább a templomig el kell jutnia. – Ez az utolsó vágyam – mondta magának félig halkán, félig hangosan. Már sötétedett, mire a templomhoz vezető keskeny kis utcához ért. Ott a ház falának támaszkodva, a romos épület kiálló tégláiba, köveibe kapaszkodva vonszolta magát a templom felé. Nagy akarat erő volt benne, hogy odaérjen, de rogyadozó térdjei nem bírták, összeesett a málladozó vakolatú ház mellett. A templom még messze volt. Jónás Istenhez fohászkozott. – Istenem, segíts! – Ezt nem úgy magában mondta, inkább kiáltotta. – Istenem, segíts!

Úgy gondolta, kiáltása felhallatszik az égig, és meghallja az ő Istene.

El kell jutni a templomig, gondolta, beteg fájó testét vonszolva, egyre közelebb az Isten házához. Bűntudatot érzett. Hamarabb, jóval hamarabb kellett volna rászánnia magát erre az útra. Gondolatban már bent volt a templom belsejében. Ott ült a padban, a régi, szokott helyén. Az apja, a nagypapja is ott ültek egykoron életük végéig.

Belenyúlt a padba beépített zoltártartó kis szekrénybe, kivette az imakönyvet és hangosan énekelni kezdte. “Tebenned bízunk, Uram, eleitől fogva”. Hideg volt, fázott, a fogai összeverődtek, rázta a hideg és újból érezte, hogy menni kell, egyébként nem ér oda. Nagyon lassan haladt, kezei már érezték a templom vasból készült kiskapujának hidegségét. Keze szinte ráfagyott, mire ki tudta nyitni maga előtt. Már csak pár méter választotta el a templomajtó előtt lévő vörösmárvány lépcsőtől. Oda kell érní, oda kell érní! Odaért. Szinte rárogyott a lépcsőre. Homlokát hűtötte a fagyos márványkő. Még hangosabban énekelte: – “Tebenned bízunk, Uram, eleitől fogva”. Aztán imádkozott. Imája közben talán az egész élete végigvonult előtte. Újból a padban érezte magát, fejét a padra hajtotta, és könyörögve kérte a mindenhatót: – Istenem, bocsásd meg a bűneimet!

Most, amikor már nem volt fizikai ereje, olyan hatalmas volt a lelki ereje, hogy bocsánatot tudott kérni vétkeiért. Látta, hogy a templom tele van és mindenki imádkozik, mindenki énekel, és ő is mindenkivel együtt énekel. Boldog volt. Gyenge zsidbadást érzett. Ott állt az Úr asztala előtt, pántos antilop cipőben, fehér térdzokniban, rövid világoskék nadrágban, matrőzgalléros ingben, megilletődve. Körbenézett. Sok szülő volt a templomban, az iskola évszázó ünnepségére meghívott vendégekkel együtt. Az iskolás fiúk, lányok nézelődtek. Kik jöttek el a rokonságból erre a megható ünnepségre? Jónás megint körbejáratta tekintetét, a templomban nagy csend volt, mindenki őt nézte. Először remegő hangon, majd egyre bátrabban szavalt Gyulai Páltól az Éji látogatás c. verset. “Három árva sír magában egy elhagyott sötét szobában. Zivataros hideg éj van, Édesanyjuk künn a sírban...”

A templomban nagy csend volt, itt-ott egy halk szipogás, könnycsepp a női arcokon, de Jónás mondta: – “Az egyiket betakarja, a másikat fölfogja karja, sír megnyílik, sír bezárul...” Olyan szépen szavalt, hogy még a tiszteletes úr és a kántortanító is meghatottan álltak a szószék alatt, az Úr asztala előtt. Jónás csak úgy eldőlt, elfeküdt, egyik kezét a feje, másik kezét az arca alá tette. Behunyta szemét és jóleső, pihentető, megnyugtató érzés vett erőt rajta.

Arra a hitre gondolt, ami tartotta benne a lelket. Elcsendesedett. Egyszerű álm volt a szemén, a testén. Aztán érezte a mély zuhanást és már aludt is. Olyan jó volt! Lebegett, volt, amikor hegyek között, majd völgyek fölött repült, két karját kitarva szárnyalt és boldog volt. Aztán jött az ébredés és minden kezdődött előlről. Olyasmint is látott, amiben sosem volt része, csak álmodott a boldogságról, a szeretetről. A szeretet volt az, amit mindennél jobban hiányolt egész életében.

Jónás már ráfagyott a bejárati ajtó előtt lévő márványlépcsőre.

Jeges, havas eső hullott rá és lelke még testében lebegett, mikor újabb versbe kezdett.

Tompa Mihály: A rab gólya. “Árva gólya áll magában, egy teleknek a lápijában. Elrepülne, messze szállna...”

Tovább nem folytatta, hallotta, hogy megszólal a templom nagy harangja. Bimm-bamm, száll a hangja a magasba és Jónás lelke is száll a harangszóval együtt. Jónás arcán egy mosoly jelent meg, a mosolyban megnyugvás, „megtérés és béke.” Így találtak rá másnap reggel az arra járók. Őszintén, meghatódva imádkoztak Istenhez Jónás lelki üdvéért.

A MÓRI MIKSZ SIKERÉHEZ...

Feltétlen köszönet illeti meg a MIKSZ-et folyamatosan támogató Veres Péter móri református lelkész urat és családját, akikkel többek között együtt ünnepeltük az ökumenikus kerti parti keretében egy éves születésnapunkat.

Ugyancsak maximális és őszinte szeretettel, bizalommal gondozták, figyelték a móri művészkör munkáját Simon M. Veronika festőművész és férje Egyedi Béla. 2010-ben négy helyszínen kaptak lehetőséget a móri MIKSZ alkotók, Székesfehérváron, Budapesten. Most újabb kiállítások szerveződnek áldozatos szervező munkájuk segítségével...

Köszönjük Hodossy Ildikó tatabányai előadóművésznek önzetlen előadó művészbemutatóit a móri közönség nevében.

Hálásan köszönjük Azurák Mihály székesfehérvári költő szponzori tevékenységét!

A MIKSZ újság többek között a Móri Városi Önkormányzat civil szervezetek támogatására kiírt sikeres pályázat, valamint a móri Városi Közművelődési Közalapítvány támogatásával jöhetett létre!

MÓRI ALKOTÓTÁRSAINKRÓL

ABONYI RIA, képzőművész, grafikus, a móri MIKSZ friss felfedezettje, végtelenül ígéretes jövő áll előtte, nem odafigyelni rá nem lehet, műveinek summázata: akár fotóművészi értékű képek életre hívása, ceruzával, törekeny lelki finomsággal...

EGRI FERENC tehetséges sárkeresztési festőművész, a végtelenül szerény embernek kiragynak a színei, a szíve, az élete... Sokoldalú, tehetséges művészember, több kiállítási tapasztalattal és jogosan elért és kivívott sikerekkel.

FOLBERTH BÉLA, író, költő. Közelmúltban elhunyt móri alkotótárs. Sok országos költői és prózaírói verseny díjazottja. Több irodalmi újságban, folyóiratban jelentek meg alkotásai. Lírai versei mellett a kemény emberi életre, nehéz helyzetekre folyamatosan odafigyelő, erős prózával is megjelent. Szókimondó, egyenes íróember volt. Büszkék lehetünk arra, hogy Mór hírnevét erősíthette!

FREY MÁRTON "...Móron élek, szerelőként dolgoztam. Szabadidőben barkácsolok, gépeket gyártok, énekelek, néha szobrászkodom, rajzolok, festek. Írással csak most próbálkozom először. Azt hiszem, hogy az 1956-os, személyes élményeim leírva fontosak és tanulságosak lehetnek a mai nemzedék számára is.

MÁHR ISTVÁN, 1958-ban Csákerényben született. Meggyőződése, "hogy a művészet az alkotás öröme, mely jobba tesz, és szebbé formálja nemcsak a környezetünket, hanem belső énlünket is." Sokoldalú művész, szeret szobrot készíteni, jó grafikus, és festő. Mellesleg színes, ígéretes költő.

MERKL ZOLTÁN, képzőművész, 1974-ben Móron született, nagyon fiatalon érdekelték a művészetek. "...Ráléptem egy útra, aminek a végén képes leszek a képzeletem képeit vászonra vinni. Remélem, ráléptem az útra..."

NÉGELE JÁNOSNÉ, ugyancsak a móri MIKSZ idején felfedezettje, tehetséges alkotó, aki gyöngyös fákat sajátos „négelés, vagy margitos” bonszai technikában készít, tervez, hirtelen több kiállításon kell részt vennie...

SIMEK VALÉRIA, többkötetes Bakonyicsernyén élő költő. Igazi asszonyköltő, aki a XX. század női szerepvállalásának problémáit a maga halk stílusában tárja elénk.

SZABADOS NORBERT fiatal festőművész, 1974-ben született Siófokon. Autodidakta módon tanult festeni.

Képei érdekes, szürrealista világot mutatnak. Fantasztikusan tehetséges!

TARRNÉ SKOBRÁK ANNA végtelenül finom lelkű képzőművész. "...3 éve gyermekeim karácsonyra akrilfestékkel, ecsettel leptek meg, és azóta újra a szenvedélyem lett a festés... A három év alatt 50-nél is több képem készült el, tájképek, csendéletek, egy portré is..."

Régebbi alkotótársaink életrajzai a Móri Kristály újság korábbi lapszámaiban és a 2009-ben megjelent MIKSZ újságban olvashatók!

IMPRESSZUM:

MIKSZ újság

ISSN 2061-4756

Főszerkesztő: Udvardi János

Főszerkesztő-helyettes: Vargáné Kocsis Mária

Szerkesztők:

Klein Magda, Tényi Sándorné, Nuszpl Zsolt, Klein János

Tiszteletbeli szerkesztőtársak:

Kertész Pálné, Gergye László, Kovácsné Babos Klára

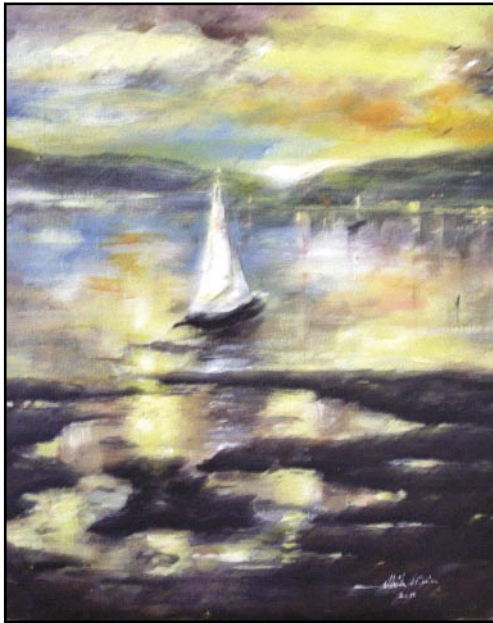
E szám fotóit Dömötör László, Langmáhr István, Hrubos Zsolt, és Klein János készítette.

Kiadó: Klein János, a MIKSZ elnöke,

e-mail: moriamatorok@gmail.com

Nyomdai előkészítés, tipográfia:

Ezerszó Reklám és Média Stúdió – www.ezerszo.hu

Máhr István: Vitorlás

Szabados Norbert: Arc tanulmányok

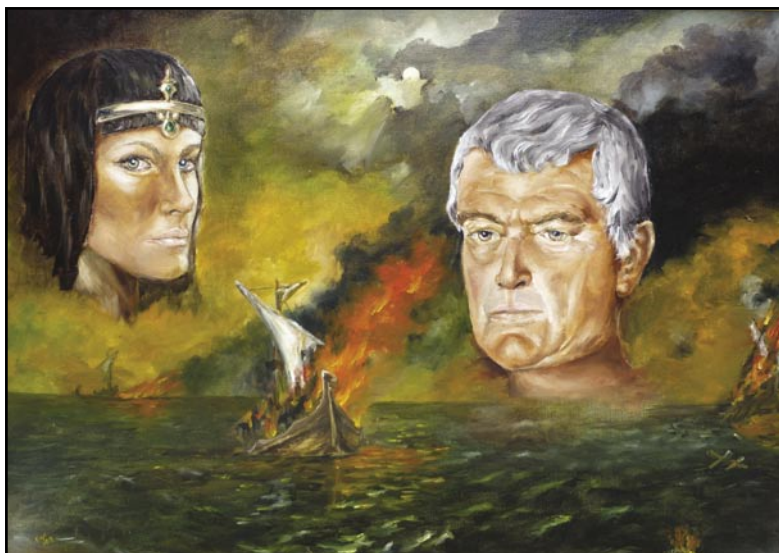
Nuszpl Zsolt: Az út végén

Tarr Róbertné Skobrák Anna: Folyópart

Merkl Zoltán: Fahíd a patakon

Egri Ferenc: Antonius és Cleopatra

Linczné Ruff Ágnes: Kerámia

Nagy F. Luca: Az Orbán kápolna

Gergye László: Ifjúkori önarckép

Dömötör László: Utánpótlás

Fördös József: Tájkép